

ΜΗΧΑΛΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ: Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20 — Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. 30.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ: ἅπαξ ἢ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἐξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμορος παρὰ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος.—

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΣΥΛΛΟΓΗ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ
ἐκδιδομένων ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τοῦ «Μη
«Χάνεσαι» πωλούμενα ἀντὶ 20 λεπτῶν,
δὶς τῆς ἐβδομάδος, Πέμπτην καὶ Κυριακὴν

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

μὲ ἐκπτώσιν 25 ο/ο, ἥτοι ἐτήσιοι μὲν ἀντὶ 15 φρ.
ἐξάμνηοι δὲ ἀντὶ 8 φρ.

ΠΡΩΤΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
Ο ΚΥΡΙΟΣ ΥΠΟΥΡΓΟΣ

πωλούμενος αὔριον εἰς τὰς ὁδοὺς ἀντὶ λ. 20 τὸ φυλ-
λάδιον ἐκ σελίδων 16 καὶ διανεμόμενος πρὸς ἐγγραφήν
συνδρομητῶν.

Ἐν Πειραιεὶ καὶ ταῖς ἐπαρχίαις, ὅπου ἐπίσης θὰ γίνεταί πώλησις
καθ' ὁδόν, οἱ θέλοντες νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταὶ στέλλουσι προηγου-
μένως τὸ τίμημα. Ἐπίσης καὶ εἰς τὸ ἔξωτερόν.

ΕΚΘΕΣΕΙΣ
ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Ἐν Βιέννῃ, Ἰανουαρίου 1880.

Σπαράσσειται ἡ ψυχὴ μου καθ' ἐκάστην, διότι ἀκούω νὰ
σημαίνῃ βροντερὰ ἢ λύσις τοῦ Ἀνατολικοῦ ζητήματος, βλέ-
πω δὲ τοὺς πιθηκανθρώπους τοὺς ἐν Ἀθήναις, τοὺς νομίζον-
τας, ὅτι εἶνε πολιτικοὶ καὶ διπλωμάται, διότι προφέρουσι
ψευδίζοντες τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, διότι περιφρονοῦσι
τὸν Ἑλληνισμόν, διότι ὀμιλοῦσι συχνὰ πυκνὰ περὶ διπλω-
ματίας καὶ Ἑυρώπη, ἢ προφέρουσι, ὡσάν εἶ-
χεν ὄχι δέκα, ἀλλὰ ἑκατὸν ρ, ὡσάκις δὲ τὴν προφέρουσι,
φαντάζονται οἱ δυστυχεῖς, ὅτι τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἔγειναν
καὶ αὐτοὶ Ἑυρώπαιοι. Ἡ πιθικώδης αὕτη ψῶρα
ἤρχισεν ἀπὸ τοῦ 21, σήμερον δὲ κατέλαβεν ἀπάσας τὰς
Ἑλληνικὰς κεφαλάς. Ὁ Ρωμῆος ραγιάς ἠθέλησε μὲν νὰ γείνη
Ἑυρώπαιος, ἀλλ' ἔγεινε πιθηκὸς λεβαντινοραγιάς.

Ἐπαύσαμεν μὲν ὄντες ραγιάδες Ρωμῆοί, ἀλλὰ δὲν ἐγείναμεν,
οὔτε ἐκείνο, ὅπερ ἔπρεπε νὰ γίνωμεν, Ἑλληνας, οὔτε ἐκεῖνο, ὅ-
περ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γείνωμεν, Ἑυρωπαῖοι, δηλαδὴ Φράγ-
κοι. Θὰ ἦτο γελοῖον, ἐάν δὲν ἦτο σπαραξικάρδιον, τὸ βλέπειν
καὶ ἀκούειν καθ' ἐκάστην τοὺς Ἑλληνας ἅπαντας ἐν τῇ φο-
βερᾷ ταύτῃ στιγμῇ τῆς ζωῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ νὰ ὀμιλοῦν
περὶ Ἑυρώπης, ὡσάν ἦτο Κυρία τις ἢ πορφυρογέννητος Αὐ-
τοκρατορίσσα, καὶ ὄχι θηριοτροφεῖον ζώων ἀγρίων καὶ φαρ-
μακερῶν, ἅτινα ἀπὸ δέκα ἢ δὴ αἰώνων ἐδάγκασαν, ἐξέσχισ-
σαν, κατεσπάραξαν καὶ ἐδηλητηρίασαν τὸν Ἑλληνισμόν.
Καθ' ἐκάστην μᾶς ἀπατοῦν καὶ μᾶς συκοφαντοῦν φανερὰ
διασπάζουσι τὴν ἱερὰν κληρονομίαν ἡμῶν, καὶ ὁμοῦ ὀμιλοῦ-
μεν ἡμεῖς οἱ λεβαντινοραγιάδες πιθηκοὶ περὶ «τῶν ἀγαθῶν
διαθέσεων τῆς Ἑυρώπης». Κατηντήσαμεν τοιοῦτοι πιθηκοί,
ὥστε φοβοῦμαι, μήπως, καταβάς εἰς Ἀθήνας, ἴδω τοὺς μὲν
στρατηγούς μας μὲ ζουραφισμένα μουστάκια καὶ μὲ ὀμματο-
γιάλια μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ φαίνωνται καὶ αὐτοὶ Μόλ-
τκαι, τοῦ δὲ πολιτικοῦ καὶ διπλωμάτου μὲ περικεφαλαίαν
σουβλεροφόρον, διὰ νὰ φαίνωνται ἄλλοι Βισμάρκ. Ἡ ψῶρα
αὕτη κατέστησεν αὐτοὺς σχολαστικούς. Ἴνα φαίνωνται
γνήσιοι διπλωμάται καὶ Ἑυρώπαιοι, οὔτε νοοῦσι τι
αὐτονόμως, οὔτε τολμῶσι νὰ πράξωσι τι αὐτοβούλως, ἀλλ'
ὑποπτεύονται καὶ γελῶσι πᾶν ὅ,τι δὲν ἀνέγνωσάν ἐν τῷ ἐγ-
χειριδίῳ τοῦ Martins, ὅσοι δηλαδὴ ἀνέγνωσαν αὐτό. Τὰ ἐρ-
γα καὶ τὰ σχέδια τοῦ Καβούρ, τοῦ Βισμάρκ, τοῦ Ρήγα Φε-
ραίου, τῶν Ὑψηλάντων, τῶν Φιλικῶν θὰ ἐφαίνοντο αὐτοῖς
μωρὰ. Εἶνε δὲ ἐν τῇ πολιτικῇ ἔτι γελοιοδέστεροι ἢ ἐν τῇ
στρατηγικῇ οἱ αὐστριακοὶ στρατηγοὶ Βούρμσερ καὶ Μάκκ,
οἵτινες ἦσαν κατευχαριστημένοι καὶ ὑπερήφανοι, διότι αὐ-
τοὶ μὲν ἐνίκηθησαν καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς ἐν Βιέννῃ
τότε ἐν τοῖς σχολείοις διδασκομένης στρατηγικῆς, ὁ δὲ Βο-
ναπάρτης δὲν ἐντράπη νὰ τοὺς νικήσῃ παρὰ πάντας τοὺς
κανόνας. Τί ἐστὶ ἐθνικὴ ἐνέργεια πρὸς συγκέντρωσιν καὶ ἐν-
θουσιασμόν τοῦ Πανελληνίου, διπλωματικὴ ἐργασία πρὸς
διαίρεσιν, ἀπάτην, ἐξασθένησιν καὶ ἥτταν τῶν ἐχθρῶν ἡ-
μῶν, ἔλξιν δὲ καὶ περιποίησιν νέων φίλων, συγκέντρωσιν δὲ
καὶ ἐνθουσιασμόν τῶν παλαιῶν, τοῦτο εἶνε ὄχι μόνον ἄγνω-
στον, ἀλλὰ καὶ ὄλως ἀκατάληπτον καὶ ἀχώρητον ἐν ταῖς
στεναῖς κεφαλαῖς τῶν λεγομένων πολιτικῶν ἡμῶν, οἵτινες
εἶνε μεγαλοφύεστατοι ἐν τῇ μικροραδιουργίᾳ καὶ μεγαλοκα-
κουργίᾳ, ἢ ὀνομάζουσι καὶ νομίζουσι ἐσωτερικὴν πολιτι-
κὴν, βλακωδέστατοι δὲ καὶ σχολαστικώτατοι ἐν τῇ μεγάλῃ

Πανελληνίω πολιτικῇ. Νομίζουσιν, αὐτοὶ οἱ ἐν τῇ ἐσωτερικῇ μικροπολιτικῇ τρυποῦντες πάντας τοὺς τοίχους καὶ ἀνοίγοντες πάσας τὰς ὑπονόμους, ὅτι ἐν τῇ ἐξωτερικῇ πολιτικῇ ἀρκεῖ νὰ ἴδῃ τις ἀπᾶς τοῦ μινὸς ἐπὶ τινα λεπτὰ τῆς ὥρας, πρέσβην τινὰ ἢ ξένον ὑπαλλήλικον, καὶ ἐξετέλεσε τὸ διπλωματικὸν αὐτοῦ ἔργον. Τὸ ξηρόν των δὲν ἐχώρησε ποτὲ, ὅτι ἐν τῇ ἐξωτερικῇ πολιτικῇ τὰ πάντα κατορθοῦνται ὑπὸ τῶν ὀλιγίστων καὶ σοφῶν ἐν τοῖς ὑποσκηναῖς, καὶ ἐκεῖ προετοιμάζονται, ἵνα μετὰ ταῦτα παρασταθῶσιν ἐπὶ τῆς σκηνῆς πρὸς τὰ ἑκατομμύρια τῶν ἀσώρων καὶ μωρῶν. Κυρίαί, φίλοι, φίλοι, συγγενεῖς τῶν ἐν τοῖς πράγμασι συντελοῦσιν εἰς κατόρθωσιν διπλωματικῶν σχεδίων πολὺ πλέον ἢ ὑπουργοὶ καὶ πρέσβεις. Ἐπὶ τῆς Κρητικῆς ἐπαναστάσεως εἶπον τῷ φίλῳ μου Βούλγαρῳ σχεδίων, δι' οὗ ἠδυνάμεθα τὸν τότε δεσπόζοντα τῆς Εὐρώπης Ναπολέοντα νὰ ἐλκύσωμεν ὑπὲρ ἡμῶν, διὰ τῆς Αὐτοκρατορίσεως, διὰ τοῦ Πρίγκηπος Ναπολέοντος καὶ διὰ Κυρίας τινος ἰσχυροτάτης πρὸς τῷ Αὐτοκράτορι, ἢ ἐγνωρίζα καλῶς. Ὁ Βούλγαρῳ, ἀδιάφορος μὲν καὶ περιφρονητικὸς πρὸς τὰ φράγικα πράγματα, φρόνιμος ὅμως καὶ φιλόπατρις φύσει καὶ πιστεύων τοὺς λόγους μου, ἐπίειθε. Ὁ τότε ὅμως ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν Π. Π. Π., ὁ τύπος τοῦ ξιππασμένου Τουρκοραγιά, τοῦ ἀποραίσαντος καὶ καλὰ νὰ γείνη Εὐρωπαῖος μὲ ἑκατόν ρ, ὁ διακροῦν καὶ δηλητηριαστῆς τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν, ὁ διδάσκαλος τῆς πιθηκώδους Ἑλληνικῆς διπλωματίας, ὁ καυχώμενος, ὅτι ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτη ἀνεγίνωσκε καθ' ἑκάστην τὸ ἐγγεγραμμένον τοῦ Martins, διέφραξε τὰ ἱμάτιά του, ὅχι μόνον, διότι ἐτόλμησε νὰ ἐκφέρει γνώμην περὶ ἐξωτερικῶν πραγμάτων ἀνθρώπος, μὴ σπουδάζας τὴν διπλωματικὴν ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν ἐξωτερικῶν, κατασκευάζων ταχέως καὶ φιλοκαλῶς πλίκους, ἀλλὰ καὶ διότι τοιοῦτο σχέδιον οὔτε ὁ Martins ἀνέφερον, οὔτε κανὲν ἄλλο κινεῖται φραγγικὸν σταματισμένον. Μετὰ ταῦτα εἶδον ἐν Παρισίοις τὴν Κυρίαν ἐκείνην, ἀνέφερα αὐτῇ τὸ σχέδιον, ἢ δ' εὐγενῆς γυνὴ ἔγκαρδίως ἐλυπήθη ἐπὶ τῇ ἀποτυχίᾳ, μ' ἐβεβαίωσε δὲ, ὅτι ἀσφαλῶς θὰ ἐκερδίσαμεν δι' αὐτοῦ τὸν Ναπολέοντα καὶ τὴν Αὐτοκρατορίσαν. Περὶ τούτου τοῦ Βούλγαρη, εἶπον τὰ αὐτὰ τῷ κ. Κουμουνοδούρῳ, ὅστις, καὶ τοὶ μὴ φίλοι μου, ὅμως ὡς ὄξυς καὶ εὐφυῆς ἀνὴρ, ἀμέσως παρεδέχθη.

Ἄλλὰ.
 Ὁὗτω ἐμποδίσθη μέγα καὶ Πανελλήνιον ἔργον. Οὕτω ἀποραίζονται τὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Τοιαύτῃ φαρμακερὰ κακοήθεια, τοιαύτῃ δὲ ὄμνελος μωροπιστία διέπουν τὰ τῶν Ἑλλήνων.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ὁριστικῶς ἀναχωρεῖ ἐκ Κερκύρας τὸ πρῶτ' τῆς Κυριακῆς τῶν ἐκλογῶν ὁ Βασιλεὺς διὰ νὰ μὴ ἀναπνεύσῃ καμμίαν κάλπικην ὄσμην, ἀφικνεῖται δὲ ἐνταῦθα τὴν Τετάρτην, τὴν δὲ 12 Ἰουλίου ἀναχωρεῖ διὰ Βισβιδεν, ἐκεῖθεν δὲ εἰς Κοπενάγην αὐθις καὶ εἰς Πετροῦπολιν, διὰ νὰ γίνη πλήρης ἡ περιουσία. Σήμερον δὲ ἀναχωρεῖ ἐκ Πετροῦπόλεως ἡ Βασίλισσα ἐπανερχομένη ἐνταῦθα.

Ἐάν γίνη ἀνάγκη νὰ ὀρισθῇ διάδοχος τοῦ κ. Γρίβα ἐν τῷ ἀρχηγείῳ τῆς Θεσσαλίας, τοιοῦτος ψιθυρίζεται ὁ ὑποστράτηγος κ. Πᾶνος Κορωναῖος.

Καὶ ἡ σημερινὴ ἔκθεσις τοῦ κ. Ἀναστασίου Γενναδίου, ἢν δημοσιεύσαμεν, πλήρης πικροτάτων ἀληθειῶν ὁ μυριόβουρος εὐρωπαϊσμός, ἐν τῶσιν εὐρύθως διακωμῶδει, ἀπειλεῖ παντελῆ ἀποκτίνωσιν. Διότι ὁ Ἕλληνας παύων τοῦ νὰ ἦν Ἕλληνας, βεβαίως εἶνε κτῆνος. Καὶ σημειώσατε ὅτι ἐκ τῶν ὀλίγων, οἵτινες ἠδύνατο νὰ γίνωνται Εὐρωπαῖοι, ἦτο καὶ ὁ κ. Γενναδίου, ἐπὶ εἰκοσαετίαν διατρίψας ἐν Εὐρώπῃ ἀναστρεφόμενος τὸν ὑψηλότερον εὐρωπαϊκὸν κόσμον. Ἄλλ' ὁ ἐν Εὐρώπῃ βίος τῷ ἐχρησίμωσε μᾶλλον ὡς ἀέναντον ζώπυρον τοῦ ἀνεξαντλήτου ἑλληνισμοῦ του.

Ὁ Ρότχιλδ ἐν Ἑλλάδι! Ὁ μέγας Ἰουδαῖος Τραπεζίτης ἔρχεται νὰ ἐπισκερθῇ τὴν ἑβδομάδα αὐτὴν τὰ Ὀλύμπια! ποῖος ἤλεκτρισμὸς τῆς χώρας μας καὶ ποῖοι ἀρνητικοὶ ἢ μετὰ πόλοι!

Σήμερον καθηρέθη τῶν στρατιωτικῶν ἐμβλημάτων του ἐν τῇ πλατεῖᾳ Κολωνακίου ἐν μέσῳ τετραγώνου συγκειμένου ἐξ ἐνωμοτιῶν τῶν τριῶν ὀπλων καὶ μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ἀποφάσεως ὑπὸ τοῦ ἀντεισαγγελέως κ. Αἰλάωσι ὁ εἰς πενταετῆ εἰρκτὴν δι' ἀναίρεσιν καταδικασθεὶς στρατιώτης τοῦ πεζικοῦ Κόλιας Τάσκι, ὅστις εἰς τὴν προσταγὴν τῆς καθαιρέσεως μόνος παρέδωσε τὸν στρατιωτικὸν πῖλον καὶ παρεδόθη ἀμέσως εἰς τὴν Νομαρχίαν.

Ἐριστώμεν πολὺ τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν μας ἐπὶ τοῦ λίαν σπουδαίου περὶ ἀποικισμοῦ τῶν ἐν Βουλγαρίᾳ ἀρρητῶν, ὅπερ ἐριλοπόνησεν παρακληθεὶς ὑρ' ἡμῶν ὁ συνοδευσας εἰς τὴν ἀπὸ τὴν Θεσσαλίαν ἐκδρομὴν τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν ἐπὶ τῶν πέριξ Βάρνης Ἑλλήνων ἱεροδιάκονος Ἀθανάσιος Λαχοδάρης, μεστὸς ἱεροῦ αἰσθήματος διὰ τὴν Ἐκκλησίαν του καὶ τοῦς ἐν Βουλγαρίᾳ χριστιανούς Ἑλληνας, τῶν ὁποίων τὰ πάθη ἰδίως ὀφθαλμοῖς παρηκολούθησε καὶ πολλὰκις συνετέλεσεν ἵνα μετριάσῃ.

Μετὰ τὸ *Υάβιρο Καπέλλο*, δι' οὗ αἰσίως καὶ φαιδρότατα κατήρξατο τῶν παραστάσεων ἐν τῷ *Παραδείσῳ* ὁ θίασος Ταβουλάρης, ἠκολούθησε προχθὲς ἡ διδασκαλία τοῦ μικροῦ καὶ συγκινητικοῦ, ἀλλ' ἐγκρατοῦς δραματίου *Εἶνε τρελλῆ*, κατὰ τὴν εὐφραδῆ μετάφρασιν τοῦ κ. Σκυλίτση, ἐν τῷ ὁποίῳ τοσοῦτω περιτέγνως, ὡς γνωστὸν, πρωταγωνιστεῖ ὁ κ. Διονύσιος Ταβουλάρης. Παρρητήρησαμεν εὐχαρίστως ὅτι πάντα τὰ πρόσωπα τὰ παίζοντα ἐν τῷ ἀνωτέρῳ δραματίῳ ἐκτελοῦσιν εὐχερῶς τὰ μέρη των, ἀλλ' ἰδιαιτέρως μνημονεύομεν τὸν ὑποκρινόμενον τὸν ἱατρὸν κ. Παρασκευόπουλον διὰ τὸ δοκτορικώτατον αὐτοῦ παράστημα καὶ τὴν φυσικὴν καὶ καταλλήλως χρωματιζομένην ἀπαγγελίαν.

Μπορούσατε νὰ φαντασθῆτε ὅτι θὰ εὐρίσκοντο ἀνθρώποι δι' ἐσχυρίζομενοι ὅτι δὲν δικαιούται νὰ μετέρχεται τὸν ὀδοντοϊατρὸν ὁ πανελλήνιος ὀδοντοϊατρός **Διαμαντόπουλος** ὁ ἐξασκῶν τὴν τέχνην του ὅχι ἐν κρυπτῷ καὶ παραβύστῳ, ἀλλ' ἐν ὑπαίθρῳ, ἐν ταῖς πλατείαις, εἰς τὸ ἀναβρυτήριον, εἰς τὴν ὕψωσιν τοῦ ἀεροστάτου, μὲ τὴν μοναδικὴν ἐκείνην εὐκολίαν, τὴν ἀποσπῶσαν τὴν ἐκπλαξίν καὶ κάμνουσαν ὄλους νὰ χάσκουν καὶ ἐκείνους τῶν ὁποίων βγάξει τὸ δόντι ὁ κ. Διαμαντόπουλος καὶ ἐκείνους τῶν ὁποίων δὲν βγάξει,

χωρὶς νὰ ἀκούεται γρῶ, χωρὶς νὰ γράφεται εἰς μορρασμὸς ἐπὶ τοῦ προσώπου; Καὶ ἂν ἀπὸ ὄλους τοὺς ἐπιστήμονας ὀδοντοϊατροὺς ἀφαιρεθῇ ποτὲ τὸ δικαίωμα νὰ μετέρχωνται τὸ ἐπάγγελμά των, ὁ Διαμαντόπουλος θὰ τὸ ἔχη αὐτοδικαίως, διότι ἐπὶ τέλους καὶ ἂν τοῦ λάβητε τὴν ἀδειαν τοῦ ἐξασκῆν τὴν εὐεργετικὴν τέχνην του, αὐτὸς θὰ βγάξῃ τὰ δόντια σας χωρὶς νὰ τὸ νοιώθητε, διότι καὶ τῶρα σὰς τὰ βγάξει χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήτε.

Τὸ βραβευθὲν ἐν τῷ Οἰκονομίῳ διαγωνισμῷ ἐγγεγραμμένον Πειραματικῆς Φυσικῆς εἶνε ἔργον τοῦ ἱατροῦ κ. Ἰωάννου Σπρακιανάν, σπουδάζαντος ἐν Γερμανίᾳ, ἐνὸς τῶν ὀλίγων συνδεόντων βαθεῖαν ἐπιστημονικὴν μόρφωσιν μετὰ ἐγκυκλοπαιδικῆς παιδείας, σταλεὶς ἐνταῦθα κατὰ τὴν ἐπανίστασιν τῶν Κρητῶν ὡς ἀντιπρόσωπος, πρωορισμένος νὰ μεταβῇ εἰς Βερολίνον καὶ κατακτῆσας τότε τοὺς φίλους του διὰ σπανίων διανοητικῶν καὶ ἠθικῶν προσόντων.

Τὸ φαινόμενον τῶν μυήσων ἐν τῷ ὅποια χθὲς ἐπλάκωσαν τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος καὶ τὰ νῦτα τῶν περιπατητῶν ἐξηγήθη ὑπὸ τῶν ὀπαδῶν τῆ, μετεμφυχώσεως, ὅτι αἱ μυήσεις ἐκεῖναις ἦσαν ἄλλοτε πολῖται Ἕλληνες, χρηματίσαντες ποτε ἐπὶ τῆς ζωῆς των ὑποψήφιοι δῆμαρχοι, πάρεδροι καὶ δημοτικοὶ σύμβουλοι, ἐνέσκηψαν δὲ εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος νὰ ἀναπνεύσωσι τὰ μύρα τῆς δημοτικῆς κουβέντας.

Ἐντὸς ὀλίγου γίνεται παράδοσις τοῦ φυτολογικοῦ Μουσείου, οὗ ἔφορος Χελδράχι, πολλὰ γὰρ τὰ ἀνακαλυφθέντα ἡρωοκρατικὰ, καθάπερ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Γερμανοῦ καθηγητοῦ δηλοῖ. Πιάζεται τοῖνον καὶ τῆς Ἐφορίας ὁ ἀγαστὸς ἀνὴρ καὶ ὑπεράγαν φίλος εἰδῶν τινῶν ἀποδειχθεῖς.

78 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 78

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 500)

- Βέβαια.
- Γίνεται ἐν αὐτῷ λόγος περὶ τῆς μαρκησίας;
- Καλὰ! τί ἔχετε νὰ ροβήσῃτε ἐκ Βαταυίας;
- Ἀλλὰ δέ... δὲν βλέπω, ἐψέλλισεν ὁ βαρόνος, εἶνε τὸσον μακρὰν!...
- Πραγματικῶς, εἶνε πολὺ μακρὰν.
- Ὁ ἀδελφός μου ἕνα μόνον συγγενῆ εἶγεν ἐκεῖ καὶ αὐτὸς δὲν ζῆ πλέον, ἢ δὲ νύμφη μου εἶνε ἀγνωστος ἐν Παρισίοις, ὡς καὶ ἐν Πόρ-Μαρλύ; καὶ ὅμως ἔχει μίαν φίλην.
- Ἴδού εἰς κίνδυνος, κ. βαρόνε.
- Δὲν τὸ πιστεύω.
- Τί πράγμα εἶν' αὐτὴ ἡ φίλη;

Τρομερὰ ἐπιζωοτία, ὡς πληροφοροῦμεθα, ἐνέσκηψεν εἰς τοὺς ὄνους καὶ ἡμίονους τοῦ χωρίου Μαρκοπούλου τοῦ Δήμου Κρωπίας ἀπειλοῦσα νὰ λάβῃ εὐρείας διαστάσεις ἐνεκα τῆς ἀδρανείας τῆς ἐπιτόπιου δημοτικῆς ἀρχῆς, ἥτις οὐδόλως ἐφρόντισε περὶ ἀπομακρύνσεως ἢ ταφῆς τῶν πτωμάτων μακρὰν τοῦ χωρίου. Ἐπειδὴ δὲ ἀγνοεῖται ἡ φύσις τῆς ἐπιζωοτίας ταύτης, δέον τὸ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργείων νὰ λάβῃ σύντονα μέτρα πρὸς περιορισμὸν τοῦ κακοῦ.

Εἶνε εὐχάριστον ὅτι καὶ ἡ ἐφημερὶς «Ἠχώ τῆς Τήνου» — καθὰ γράφει ἡ «Πρωία» — ἐκηρύχθη ὑπὲρ τοῦ ὑποψηφίου δημάρχου κ. Φρεαρίτου. Ἄν δὲν ἀπατώμεθα, καὶ ἡ «Ἐράνη» — ἐφημερὶς καὶ αὐτὴ — τῆς Τριπόλεως, ἐκηρύχθη ὑπὲρ τοῦ αὐτοῦ ὑποψηφίου, καθὰ πάλιν ἡ αὐτὴ «Πρωία» γράφει. Εἶναι πραγματικῶς ἐπιζήλια τοιαῦτα κεφάλαια.

Ἔρχεται ἐπ' ἀδείᾳ ὁ πολιτικὸς ἐν Αἰγύπτῳ πράκτωρ μας κ. Ἀναστάσιος Βυζάντιος. Φαίνεται ὅτι ἐπεθύμησε τὰς Ἀθήνας, ἀλλὰ καὶ αἱ Ἀθηναῖοι τὸν ἐπεθύμησαν πολὺ.

Περὶ τὰς ἀρχὰς Ἰουλίου μᾶς ἀφίξει ὁ Ἀχιλλεὺς Παράσχος, μεταβαίνων εἰς Τανγάνι του, παραλαμβάνων μεθ' ἑαυτοῦ τὴν Μουσάν του, τὴν ὁποίαν πάλιν θὰ τὴν στρώσῃ εἰς τὴν δουλειὰ, προπαρασκευαζόμενος εἰς μέγα ρωσικὸν ποίημα ἀντικειμενικῆς οὐσίας, ὅπερ θὰ καταλάβῃ ἐξοχον βεβαίως θέσιν εἰς τοὺς ποιητικούς του λειμῶνας.

Ἐν Μαρουσίῳ τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν εἰς ὑποψήφιος δῆμαρχος — δὲν ἦτο βεβαίως ὁ δῆμαρχος ὑποψήφιος κύριος Σοῦτσος — εἰσέρχεται εἰς τὸ οἶνοπωλεῖον τοῦ κ. Λόντη, φρα-

— ὦ! μία κακομοίρα Ἰνδὴ, κόρη ἐνὸς Παρία, τὴν ὁποίαν περιέβαλψεν ἄλλοτε ὁ πατὴρ τῆς νύμφης μου καὶ ὑπάνδρευσεν ἔπειτα μὲ ἕνα ἀπλοῦν ὑπάλληλον ἐνὸς καταστήματος ἐν ταῖς ἀποικίαις.

Πράγματι δὲν εἶναι ἐπιφοβοὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ, ἀλλ' ἀδιάφορον, κ. βαρόνε, καὶ ἡ ἀσθενεστάτη φωνὴ ἀκούεται καὶ καλὸν εἶναι νὰ ἔχητε κάποτε τὸν νοῦν σας εἰς τὴν Βαταυίαν. Τώρα δὲ συγκεφαλαίωσωμεν τὰ πράγματα. Ἐπάρχει ἐν Πόρ-Μαρλύ τρελλῆ, ὑπὲρ τῆς ὁποίας οὐδεὶς ἐνδιαφέρεται, χήρα ἀνθρώπου, ὅστις σχεδὸν ὅλον τὸν βίον του ἐδᾶπάνησεν ἐν Ἰσπανίᾳ καὶ τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἐλησμονήθη ἐν Γαλλίᾳ, μαρκησία τέλος πάντων, ἢ; οὔτε καν ὑποπτεύουσι τὴν ὑπαρξίν.

Ἐννοῶ, κ. βαρόνε, τὸν πόθον σας νὰ ἐμμεταλευθῆτε πρὸς ὄφελός σας τοιαύτην εὐκαιρίαν. Ἐπειδὴ εἰσθε κατεστραμμένοι καὶ ἔτοιμοι ν' ἀποθάνητε ἐκ τῆς πείνης ἢ νὰ ζῆτε διὰ κκοῦργων μέσων, συνελάθετε τὴν παράτολμον ἰδέαν νὰ σπετερισθῆτε τὴν περιουσίαν τοῦ ἀδελφοῦ σας, ἥτις ἐπὶ τέλους θὰ ἦτο ἰδικὴ σας, ἂν ἐκεῖνος δὲν διέπραττε τὴν ἀνοσίαν νὰ νυμφευθῇ. Πεινᾶτε, ἔχετε εἰς χεῖράς σας τὸ πλακούντιον καὶ σὰς φαίνεται δυσάρεστον τῇ ἀληθείᾳ νὰ αἰσθάνεσθε μόνον τὴν ὀρεκτικὴν μυρωδίαν του.

Καὶ, λαμβανομένων προφυλακτικῶν τινῶν μέτρων, δύνασθε νὰ ἐξοντώσῃτε τὴν νύμφην σας. Ἀφοῦ εἶνε τρελλῆ, δὲν μπορεῖ νὰ μείνῃ εἰς Πόρ-Μαρλύ, καὶ ἐπειδὴ κανεὶς δὲν

νατικού Σουτσιαστου, εις τον οποιον προσφέρει πατήριον οίνου να πίνη εις υγείαν του.

— Μάλιστα, του λέγει, εις υγείαν σας, καλή άποτυχία!

Είς ένα γέρον του Χαλανδρίου ο αυτός δήμαρχος υποψήφιος—όχι πάλιν ο Σούτσος—ζητεί την ψήφον του:

Ο γέρος με ύψος συλλογιστικών:

— Πόσες ψήφους έχω;

— Μία, του λέγει ο υποψήφιος.

— Λοιπόν πως μπορώ να δώσω και σένα, αφού θα τη δώσω 'ς του Σκαρλάτου.

Έκ των δύο υποψηφίων δημάρχων, κυρίων Μελά και Σούτσου, ο πρώτος προσφέρει μόνον ολίγα τοιαύτα, ο δεύτερος έχει στρωμένον τραπέζι εις όλους τους επίσκεπτομένους αυτόν συνδημάτας.

Προχθές ήκουσθη ο εξής διάλογος μεταξύ δύο:

— Σε ποιό ξενοδοχείο θα φας άπόψε;

— Σ' της Αττικής;

— Όχι, 'ς του Σούτσου.

Είδομεν και έν επισκεπτήριον Έλληνας—γαλλικόν κατά τον κατάπτυστον συρμόν—φέρον κάτωθεν του όνόματος τά εξής:

En Droit à la cour de la Chambre des députés.

Πολλοί θα τον εκλάβουν νομικόν Σύμβουλον άνεπών Ειδικού Δικαστηρίου, ένθ' άπλούστατα ο πτωχός ήθελε να σημαύνη ότι κατοικεί παρά την αυλήν του Βουλευτηρίου.

Και έν λογοπαίγνιον ενός άγνού εκλογέως:

Ο Μελάς μετά τάς εκλογάς από βαρύτονος θα γίνη παροξύτονος τούτέστι **Μέλας**.

Θά έλθη να σάς ερωτήση τί κάμνετε, μπορείτε να την οδηγήσετε όπου θέλετε, να την τοποθετήσετε, ή, αν σάς άρέση ή λέξει, να την κρύψετε εις μέρος άγιον και άγνωστον διότι δεν μπορείτε επί του παρόντος τουλάχιστον, κ. βαρόνε, να εξαλείψετε όλως διόλου την νύμφην σας' όχι, δεν μπορείτε, άλλ' ούδ' έπρέπει να τό κάμνετε και αν άκόμη μπορούσατε' εκτός δ' έτούτου θα ήτο δύσκολον και θα διετρέγυε μεγάλους κινδύνους. Όταν παίξη τις τέτοιο παιγνίδι, ως τό περί ούδ' λόγος, πρέπει να έχη τά μάτια του τέσσαρα' πρέπει να προβλέπη και τά άπαράδεκτα και τά άπίθανα.

Φρονείτε, είσθε βέβαιος, ότι ή νύμφη σας δεν έχει κανένα συγγενή, άλλ' ά μπορεί να ξεφυτρώση κανείς εξαφνα, ύστις να σάς είπη: που είναι ή νύμφη σας; τί εκάματε την μαρκησίαν Σκαμαράνδ; Αί, πρέπει εις αυτόν ή εις τινά άλλον να μπορήτε να άποκριθήτε άμέσως και έν ανάγκη, αν τό άπαίτηση, να δείξετε την μαρκησίαν.

Προβαίνομεν τώρα εις άλλην ύπόθεσιν. Αί εφημερίδες άνεγράψαν τό ναυάγιον του πλοίου δια του οποιου άνεχώρησεν ο άδελφός σας' δύο ναύται σωθέντες σάς διεβεβαίωσαν ότι επνίγη ο άδελφός σας, άλλ' ας ειπείτε, δεν τό είδατε τούτο με τά μάτια σας, δεν ήγγίσατε τον νεκρόν με τά χέρια σας και τίποτε δεν σάς κείθει ότι κατεποντίσθη υπό των κυμάτων του Όκεανού. Ναί μ'έν, έχγυτε την μαρτυρίαν των δύο ναυτών, άλλ' τούτο μόνον δεν άρκεί' αφού έσώθησαν

ΤΟ ΗΕΡΙ ΑΠΟΙΚΙΣΜΟΥ ΖΗΤΗΜΑ

Από πολλού ύφίσταται τό ζήτημα τούτο' εσχάτως δ' έζωηρότερον έξεδηλώθη ύπέρ αυτού ένδιαφέρον παρά τε τη δημοσιογραφία και τη έλλ. έν γένει κοινωνία.

Αν δ'έν μ'ας άπατά ή μήμη προ μ'έν διετίας έπρόκειτο περί των περι την Τραπεζούντα, ως και τανυν και πέρυσι περί των έν της Κρήνης της Μικρασίας, έφ'έτος δ' έπροσέτεθησαν αυτοίς και οι έν της έλευθέρας Βουλγαρίας Έλληνες.

Ατυχώς ούδέποτε, φαίνεται, κατεβλήθη έν Έλλάδι σπουδαία και συστηματική φροντίς περί αύξήσεως του ίθαγενούς πληθυσμού, δι' άποίκων όμογενών, και εις τούτο βεβαίως πταίουσιν αι κατά καιρούς Κυβερνήσεις, αι επιπολαιώς άείποτε θιζέσαι τό ζωτικώτατον τούτο ζήτημα, έν ό τσαούτη μ'έν ύπάρχει παρ' ήμιν σπάνις χειρών έργατικών, τσαούτη δ' έλλειψις άσφαλείας, ταπεινώσις και κακοδαιμονία μαστιζεί τους άδελφούς ήμών έν τη ζ'ην. Δεν άρνούνται άτι εύκόλως έν γένει κατορθούνται οι άποικισμοί έχοντες να παλαιώσιν κατά πολλών ύλικών και ήθικών κωλυμάτων διατρέφωμεν όμως την πεποίθησιν ότι άν μη άμερίμνως είχον αι έλλ. Κυβερνήσεις προς τά εκάστοτε άναφόμενα τοιαύτα κινήματα, άν συντονώτερον ειργάζοντο, άν ύπεδοήθουν δι' ολίγης καλής θελήσεως τάς άπελπιστικάς προσπάθειάς των ταλαιπωρουμένων άδελφών ήμών, πολλοί των άποικισμών τούτων θα έπετύγγανον και άλλοία θα ήτο τώρα ή κατάσταση πολλών του κράτους έπαρχιών υπό την έποψιν του τε πληθυσμού και του πλούτου.

Η Βουλγαρία παρουσιάζει σπανίαν εξαίρεσιν του κανόνος ότι τά άρτιπαγή, τά έν καταστάσει, ούτως είπείν, άνηλικιότητος κράτη, δεν εκπέμπουσι κατοίκους εις την άλλοδαπήν, άλλ' προσελκύουσι μάλλον έν της άλλοδαπής τοιούτους. Όλίγιστα παρήλθον έτη, άφ'ότου άπετέ-

αυτοί, δια τί τάχα κατά τύχην να μη σωθη ο άδελφός σας; άλλ' άν τον ίδητε μετά εξ ήμερας, μετά έν έτος, ας είπωμεν μετά πολλά έτη, όποτε ούδόλως θα τον περιμένετε, παρουσιαζόμενον έμπροσθέν σας ως φάσμα εξαθλόν του τάφου του;

Ο βαρόνος έγένετο πελιδνός, καθιδρούτο τό μέτωπόν του.

Αυτά είναι άπλή ύπόθεσις, κ. βαρόνε' και έγώ πιστεύω, καθώς και σεις, ότι ο άδελφός σας επνίγη και 'καλοπνίγη, άλλ' επιθυμώ να καταδείξω την άνάγκην να προίδετε πάντα, διότι πρέπει να δύνασθε πάντοτε να προλάβετε πάν δυσάρεστον.

Λοιπόν, τό κατ' ήμέ, κ. βαρόνε, δεν πρέπει να θεωρήτε τον έαυτόν σας επί τινά έτη, ας είπωμεν πέντε, ή άπλώς ως θεματοφύλακα της περιουσίας του άδελφού σας' μπορεί να μεταχειρίζεσθε αυτήν δύναμιν της πληρεξουσιότητος την όποιαν έχγυτε και να την νέμεσθε σιγά σιγά, χωρίς δηλαδή να πειράζετε τό κεφάλαιον, και άν έντός των πέντε έτών δεν σάς γίνη καμμία άπαίτησις, άν ο άδελφός σας δεν δώση κανέν ήμεσιον ύπάρξεως, άν ή νύμφη σας εις την αυτήν διατελή πάντοτε κατ'έστατον, τότε μη έχοντες να φοβηθήτε τίποτε ούτε από τό έν, ούτε από τό άλλο μέρος, μπορείτε να κάμνετε ότι θέλετε, μπορείτε να πράξετε κατά την φαντασίαν σας' θ' άπαλλαγήτε δι' οιδυθήτινος μέσου, τό όποιον θα εύρετε εύκόλως, της νύμφης σας και τελειώνει όλη ή ιστορία.

λεσαν ιδίαν ήγεμονείαν και ιδού μερίς των κατοίκων αυτής, άποτελουμένη εξ άνδρών έργατικών, εκ φιλησυχών χωρικών, επίζητοίσι να καταλίπωσι τάς εύφόρους αυτών γαίαις, τά χωρία των, τό όστα των πατέρων των, ν' άπαρνηθώσι τάς άναμνήσεις, τά ήθη, τά ιδιώματα αυτών και να μεταναστεύσιν εις άλλην χώραν, ένθα ούδεις λόγος συμφέροντος ύλικού καλεί αυτούς, άλλ' μόνον πεποίθησις ότι έν μέση άδελφών θ' άπολαύωσι των δικαιωμάτων του ανθρώπου.

Και πράγματι οι Έλληνες κάτοικοι της Βουλγαρίας άπ' αυτής της μεταπολιτεύσεως και έντεθεν, ύπέστεισαν και ύφίστανται πάσας τάς δυσπραγίας ας δύναται τις δια της διανοίης του ν' άντιληφθή. Έστερήθησαν των εκκλησιών των και των σχολείων των. Οι Βούλγαροι έν τη μέθ' της έαυτών καλιγγενεσίας, τά πάντα λησμονήσαντες, επέπεσον δίκην λυσσαλέων κυνών κατά των έλλήνων συμπολιτών των, οίτινες έν ταίς δειναις αυτών περιστάσει παρέσχον αυτοίς π'ασαν ύποστήριξιν και παραμυθίαν. Κατά τον Ρωσο-τουρκικόν πόλεμον, ότε μία και μόνη λέξις Έλληνας ήρκει να φέρη έκαστοσύας βουλγάρων εις την άγχόνην, οι Έλληνες προέβαλλον έαυτούς και διέσωζον τους καταδικωμένους βουλγάρους, έφοδιάζοντες αυτούς εκάστοτε και δι' έλλ. διαβατηρίων. Και ποία ή εύγνωμοσύνη τούτων άπέναντι διαγωγής τοιαύτης; ή διακπαγή των εκκλησιών των, ή δίκην κακούργων άπαγωγή των ιερέων, των προσώτων των χωρίων και ή φυλάκισις αυτών! Ούδεις δύναται να λησμονήση ότι τον Δεκέμβριον του 1881 την παραμονή των Χριστουγέννων οι βούλγαροι τη συνδρομή των άρχων των έθραυσαν τάς θύρας της εκκλησίας του χωρίου Κεστρίτζι και αυθαίρετως κατέσχον αυτήν. Ούδεις θα λησμονήση ότι κατά την ήμέραν του Πάσχα του 1882, οι κάτοικοι του αυτού χωρίου εκκακοποιήθησαν και εξυλοκοπήθησαν, αυτοί τε και οι ιερείς αυτών, διότι άκριβώς δεν ήθέλησαν ν' άκούσωσι βουλγαριστί την ιερ'άν άκλουθίαν του Πάσχα. Έ-

ναγγός έστιν έτι ή άπαγωγή του Έλληνος πράκτορος Βαλτζικίου, ή διαρπαγή της εκκλησίας και του νεκροταφείου των έλλήνων, ή φυλάκισις του Έλληνος ιερέως και τά τοιαύτα. Ούδεις δύναται να λησμονήση τους μύριους διωγμούς, τάς προσβολάς, τάς πιέσεις και τον συστηματικόν πόλεμον των βουλγάρων κατά παντός, ό,τι έλλ. και όρθόδοξου, την κατ' αυτού του Μητροπολιτικού οικου άστυνομικην επιτήρησιν, την επί μήνας εξώθεν αυτού ένεδρεύσασαν κουστωδίαν, την θέσασαν έν παντελεί άποκλεισμού τον Μητροπολίτην Βάρνης από του πνευματικού αυτού ποιμανίου, και άπαγαγούσανπάντα χωρικόν προσερχόμενον εις την Μητρόπολιν, γεγονότα άτινα άναμνησκουσιν ήμιν τους χρόνους της 'Ιερ'ας Έξετάσεως.

Τοιαύτη πραγμάτων κατάσταση; άναμφιλύτως ταχυτάτης δειναις θεραπείας. Ηκούσαμεν του κ. πρωθυπουργού ότε έδέχθη εις άκρόασιν τους επιτρόπους των περί της Βάρνης Έλλήνων χωρικών, τους έλθόντας όπως ίκετεύσωσι την έλληνικην κυβέρνησιν να διευκολύνη αυτούς την έν Έλλάδι μετανάστευσιν, ήκούσαμεν αυτού συνιστώμενος ύπομονήν και άπεκδεχόμενος βελτίωσιν της θέσεως αυτών εκ αυτού του ήγεμόνος της Βουλγαρίας, του όποιου εκτιμ'α βεβασίως τά εύγενή αισθήματα. Αλλ' ή εύγένεια των αισθημάτων και του άρίστου των ήγεμόνων ούδόλως δύναται, καθ' ήμάς, να κατισχύση του παραλόγου μίσους των Βουλγάρων και του σανατισμού αυτών κατά παντός, ό,τι έλληνικόν, ό,τι όρθόδοξον' και αν τάς αυστηροτέρας ό ήγεμόν δώση διαταγάς, αι διαταγαί αυται θα παρερμηνευθώσι, θα καταστρατηγηθώσιν ύπ' αυτών των όργάνων της εξουσίας. Ο βίος των Έλλήνων έν Βουλγαρία κατέστη άβίωτος και πάτα ήμέρα αναβολής άφαιρεί εκ του Έλληνισμού άσθενή τέκνα, κύπτοντα πρό του όγκου και των άπειλών.

Ας εύδοκήτη ή έλληνική κυβέρνησις να χορηγήση εις τά καταδικωόμενα ταύτα τέκνα μικράν γωνίαν έλληνικην, την

— Και τό παιδίον, περί του όποιου δεν λέγετε τίποτε;

— Αληθώς, άλλ'α τό παιδίον δεν σ'ας ένοχλεί τόσον σήμερα, καθόσον δεν έγεννήθη είσέτι και άκόμη δεν θα γεννηθή άργότερα. Έν πρώτοις, εις την κατάστασιν που είναι ή μητήρ, είναι ένδεχόμενον να μη ζήση, άλλ' εάν μόλα ταύτα γεννηθή ύγιές, τίποτε εύκολώτερον ή να δηλώσητε αυτό εις τό ληξιαρχείον ως γεννηθέν εκ πατρός και μητρός άγνωστων.

— Είναι δυνατόν τούτο;

— Δυνατώτατον, κ. βαρόνε. Α! μα τό ναί, οι νόμοι δεν είναι δι' όλου έντελεις και ύπάρχει εις ό όποιος επιτρέπει τό τοιούτο, και τούτου γίνεται χρ'ησις και συχνά μάλιστα' δια τούτο ύπάρχουν έν τ'ω κόσμω τόσοι άπόκληροι! Αλλως δε δύνασθε άκόμη και να μη δηλώσετε ποσώς την γέννησιν του παιδίου, άν άναγκασθήτε εκ μέτρου συνέσεως, και τούτο είναι πάντοτε δυνατόν, παρασκευαζόμενον κρυφίου τοκετού. Τότε φυλάσσετε τό παιδίον επί τινά χρόνον και έπειτα μίαν ήμέραν, όταν θελήσετε ν' άπαλλαγήτε αυτού επί τέλους, τό άφίνετε εις οιδυθήποτε μέρος, έν τη άκρη έδου τινος, πλησίον εκκλησίας, προς παραλαβήν υπό τινος φιλανθρώπου' ας ύπάγουν δε τότε να έρωτούν πόθεν έργεται και ποιον είναι, θα θεωρηθή ως παιδί τό όποιον έχάθη, και εκείνοι οι όποιοι ένδιαφέρονται θ' άπαλλαγώσιν αυτού, δεν θ' άκούσωσι ποτε πλέον να γίνεται λόγος περί αυτού. Τοιαύτα παραδείγματα ύπάρχουν χιλια δύο.

Αλλ' ας επανέλθωμεν εις τό κύριον και τό ουσιώδες, κ. βαρόνε' σ'ας είπα πρό ολίγου ότι καλόν έξωθήρησα να σ'ας είπω προς τό συμφέρον ό,τι έπρεπε να σ'ας είπω.

— Και σ'ας έννόησα κάλλιστα, κ. Βλακ'ώ' άλλ'α μέχρι τούδε μόνον συμβουλάς μου έδώκατε.

— Δεν σημαίνουν τάχα αυται τίποτε;

— Ω! όχι, δ'α, σημαίνουν και παρασημαίνουν.

— Θεωρείτε ίσως ό,τι δεν έπαρκούσι;

— Σκέπτομαι και βλέπω καλά ότι κάλλιστα έπραξα έλθών προς σ'ας. Έχω άνάγκην της βοήθειάς σας, μπορώ λοιπόν να έλπίσω;

— Είσθε διατεθειμένος να καλοπληρώσετε;

— Ναί.

— Τότε έχγυτε την συνδρομήν μου' θα στοιχίση πολύ όμως, σ'ας τό λέγω τούτο από τούδε' με τά πρόσωπα, τά όποια μεταχειρίζομαι, μα φαίνονται και εύθύς χάνονται τά τραπεζικά γραμμάτια των χιλίων φράγκων' και έπειτα πρόκειται να φυλάξητε επί έτη μίαν γυναίκα, μίαν τρελήν και ένα παιδίον πιθανώς, να πληρώσητε την κατικικίαν των, μίαν γυναίκα, την όποιαν θα τοποθετήσω πλησίον της μαρκησίας, ένα ή περισσοτέρους φύλακας έν ανάγκη, να χορηγήτε την τροφήν των, τά της συντηρήσεως των μέσα και βραδύτερον να τοίς δώσητε άνάλογον προς τάς ύπηρεσίας εκάστου άμοιβήν. (άκλουθε)

ὅποιαν εἴμεθα βέβαιοι ὅτι αἱ ἐργατικαὶ καὶ φιλόπονοι χεῖρες τῶν θέλουσι καταστήσει μετ' οὐ πολὺ πρότυπον γεωργικῆς εὐημερίας. Ἐν Θεσσαλίᾳ, ἣν ἰδίως ὀμικριν εἶδομεν, ὑπάρχει ἑλλειψὶς ἐργατῶν ἕνεκα τῆς φυγῆς τῶν Τούρκων, ἣτις ὀσμῆραι ἐπιτείνεται. Ἐρωτήσαντες Ὀθωμανὸν βένη κτηματίαν, καλῶς γινώσκοντα τὴν ἑλληνικὴν, διατί φεύγουσιν οἱ Τούρκοι καὶ ἐγκαταλείπουσι τὰ κτήματά των, ἐν ᾧ δὲν ἔχουσι Βουλγάρους νὰ τοὺς καταδυναστεύωσιν, ἀλλὰ ἀπολαμβάνουσι παντὸς ἀγαθοῦ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως ἡμῶν; ἠκούσαμεν παρ' αὐτοῦ τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν:

«Ἡμεῖς, Ἄλλὰ μὲν μὲν μπερικιάτθεριν, κανένα κανὸν δὲν ἐπάθαμεν ἀπεναντίας εἴμεθα ποῶ καλὰ τῶρα ἀπὸ πρὶν δὲν μποροῦμεν, ἐφέντιμ, νὰ χωνέψωμεν τοὺς μικροὺς ἀνθρώπους. Βλέπεις, ἐγὼ εἶχα ἔς τὸ τσιφλίκι μου 20—30 ἀνθρώπους· τοὺς ἐδίδα τὸ σιτάρι· τοὺς ἔχανετο κανὲν ζῶον τοὺς τὸ ἀγόραζα· τὰ παιδιὰ των ἤθελαν νὰ παντρέψουν, τοὺς ἐδίδα παραδες κτλ. Αὐτοὶ ἀκριβῶς τοὺς ὁποίους ἐγὼ ἔτρεφα, αὐτοὶ τῶρα μᾶς βρίζουν· νᾶσαι σὺ, τὰ σηκῶνεαι αὐτὰ;»

Ἡ ἀπάντησις αὕτη ἡ τιμῶσα τὴν ἡμετέραν Κυβέρνησιν, καταδεικνύει συγχρόνως ὅτι μοιραίως ἡ Θεσσαλία θέλει ἀπογυμνωθῆ πάντων τῶν ὀθωμανῶν αὐτῆς κατοίκων, οἵτινες πωλοῦσι τὰ ἐκτεταμένα αὐτῶν τσιφλίκια εἰς χριστιανούς. Ἄλλ' ἄρ' ἐτέρου οἱ Θεσσαλοὶ χωρικοὶ, καθ' ἃ ἠκούσαμεν παρ' αὐτῶν ἀδύνατον νὰ ἐργασθῶσιν ὑπὸ χριστιανούς αὐθέντας, διότι οἱ τούρκοι παρῆγον αὐτοῖς τὸν σπόρον, τὰ ζῶα, τὴν γῆν καὶ πᾶσαν ἄλλην εὐκολίαν, ἐνῶ οἱ νέοι κτήτορες οὐχὶ μόνον δὲν παρέχουσι πλεόν ταῦτα, ἀλλ' ἀφαιροῦσιν ἀπ' αὐτῶν καὶ τὰς γαίας τὰς πρὸς βόσκησιν τῶν κτηνῶν. Ὡστε ὑπάρχει κίνδυνος, ἡ εὐφορώτερον τῶν ἐπαρχιῶν νὰ μείνῃ δυστυχῶς ἀκαλλίεργητος. Δὲν θὰ ἦτο ἄρα γε εὐχῆς ἔργον, δὲν θὰ ἦτο πατριωτικῶτάτου καθήκοντος ἐπιτελεῖσαι ἢ ἀντὶ ἀμικρᾶς σχετικῶς δαπάνης παραχώρησις ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως γαιῶν, εἰς τοὺς ἐκ Βουλγαρίας ἀποίκους, ἐπερχομένης οὕτω διπλῆς ὠφελείας καὶ ἐκ τῆς διασώσεως γνησίου ἑλλ. πληθυσμοῦ ἀπὸ τοῦ ἐκσλαυτισμοῦ, καὶ ἐκ τῆς προσελεύσεως νέων χειρῶν ἐργατικῶν ἐν Θεσσαλίᾳ;

Ἐπιζόμεν ὅτι παρὰ τῇ ἑλληνικῇ Κυβερνήσει θέλουσιν ἐπιπρατήσει ἀκέφεις ἀνάλογοι πρὸς τὴν σπουδαιότητα τοῦ ζητήματος, καὶ θέλουσιν ὑπηρετηθῆ, ἐν τῇ περιστάσει τοῦλάχιστον ταύτη τὰ καλῶς ἐννοούμενα συμφέροντα τοῦ Ἑλληνικοῦ.

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Πειραιεύς, 13 Ἰουνίου.

Σήμερον λοιπὸν δὲν ἀναμένει καιεῖς ἐκ Πειραιῶς ἐμπορικὰ δελτία καὶ στατιστικὰς νηογνωμῶνων. Τὴν ὑποτίμησιν τοῦ νομισματοῦ διεδέχθη ἡ ὑπερτίμησις τῶν ψήφων καὶ τὴν ἐμπορικὴν ἀπραξίαν ἡ ἐκλογικὴ κίνησις. Ἐπειδὴ οἱ βερκαρίδες ἐπὶ τὸ ἀρχαιότερον συζητοῦσιν ἐν ὑπαίθρῳ, τὸ ἐμπορικὸν διαπασῶν τῶν συζητήσεων τελεῖται καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ ὦραν φαγητοῦ ἐν τῷ ἐστιατορίῳ τῆς «Πανδαισίας» ὅπερ μετεβλήθη εἰς πειραϊκὸν κοινοβούλιον καὶ ὅπου ἦν ἀδύνατον ἐπὶ τέλος τὰ ὠραία παγοποιητικὰ κανάτια νὰ μὴ ἔλθουν εἰς κανένα διαχυτικὸν ἀσπασμὸν μέ τινος θερμότερας ἀτμοσφαιρῶν κεφαλῆς αὐτοχειροτονῶν κομματάρχων. Συμβουλευόμεν τῷ φίλῳ διευθυντῇ τὴν θύσαν τοῦ

πάγου τοῦ διὰ τῆς δωρεᾶν παροχῆς πρὸς σωτηρίαν τῶν κανατιῶν τοῦ καὶ κεφαλῶν μερικῶν πελατῶν του.

Ἡ σύγκρουσις τῶν ἐν ὑποψηφιότητι δημοκριτικῶν ἀνεμοστροβίλων Μουτζοπούλου καὶ Ὀμηρίδην παρήγαγε ἀστραπιαίως καὶ τρίτην ὑποψηφιότητα—τὸν κ. Δημόκων. Διότι τὸ μακαρία τῇ λήξει κόμμα τοῦ κ. Ρετσίνα ἀπὸ μὲν τὸν κ. Ὀμηρίδην ροβεῖται κατοχὴν τῆς ἐξουσίας, ἀπὸ ἀπληθίσθη περὶ τῆς ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐκρίζωσεως τοῦ κ. Μουτζοπούλου. Ἐπρεπε λοιπὸν λόγῳ συμφέροντος νὰ φέρῃ ἀντίδρασιν εἰς τὸν πρῶτον, καὶ λόγῳ φιλοτιμίας νὰ μὴ παρέξῃ ἄμεσον ὑποστήριξιν τῷ δευτέρῳ. Ὁ κ. Δημόκων λοιπὸν ἐμπορος καλὸς καὶ οἰκογενειάρχης ἀγαθότερος, πράκτωρ ἐν ἀπραξίᾳ τῆς ἑλλ. ἀτμοπλ. ἐταιρίας, κινητὸς ἀριστος καὶ μαλακωτέρας καρδίας σακκουλίστας γιανούρης, ἐκρίθη παρὰ τῶν ἐν ἀποσυνθέσει ρετσεινιστῶν ὡς ὁ δυνάμενος νὰ δεχθῆ καὶ φέρῃ τὸ βῆρος τῶν ἀπολεσάντων τὸ ἄστρον τῆς τραμουντάνας σφαιριδίων των. Λοιπὸν ἀναστήσατε, κύριοι χαλαρόφρονες, τὸν ὄνουφριώτερον ἀγ. Παχούμιον ὅπως τὸν θέσετε ἐπὶ χλιαραῖς ἐλπίσιν ὑποψήριον δῆμαρχον καὶ θέσατε εἰς τὴν θέσιν του τὸν θ α υ μ α τ ο υ ρ γ ὸ ν Κοσσονάκων ἵνα μὴ διατηρηθῆ τι μὴ πρωτότυπον. Δὲν γνωρίζομεν πῶς ὁ κ. Δημόκων ἤκουσεν ἐν Σύρῳ, ἐνθα πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐξέδραμε, τὴν ἀπὸ τ' ἄγραφα καὶ αὐτὴν χρονικὰ ὑποψηφιότητα του.

Οἱ διὰ τὴν θέσιν τῶν δημοκριτικῶν παρέδρων, ἐκτὸς ὀλιγίστων, εἰσὶ φριγούρες παντὸς ρυθμοῦ αὐτοδικαιοῦμενοι Ἀσμοδαϊκῆς γραφίδος. Δὲν πιστεύομεν νὰ ὑπάρξῃ δημοτῆς ὅστις ἐν μέσῳ τοιαύτης παρεδρῶσαχάρας νὰ μὴ τιμήσῃ διὰ λευκοῦ τὴν ὡς ὄσαιν ἀλμπην τοῦ κ. Βραχνοῦ. Ἡμεῖς, Τριάς ἀνομοσίουσι καὶ κεχωρισμένη τῶν δημάρχων, ἠθέλομεν τὸ μπουκέτο τῶν παρέδρων σας ἀπὸ περισσώτερα ἀθη καὶ ὀλιγωτέρους θριδάκας καὶ ὄχι ὅπως τὸ καταντήσατε ἤδη τὰνάπαλιν. Ὁ ἐν ἀῆχι πάντοτε ὑπερπλεονοψηρῶν βλαχοδῆμαρχος Κύπριος, ἠδὲ ὁ κητερός νὰ κατέλθῃ μέχρι τῆς παρεδρικής ὑποψηφιότητος, ἐξ ἧς πάλιν λειποτακτικῶς ἐγένετο αὐτόμολος τοῖς συμβούλοις ὁ ἀντιθέτων αἰσθημάτων τοῦ ἀδιαλλάκτου μύστακος τοῦ κ. Στρατήγης λιάν ἐπαξίως ἀντιπροσωπεύσας ὡς πάρεδρο; τὸν δις ἀπουσιάσαντα εἰς Εὐρώπην κ. Μουτζοπούλου.

Διὰ τοὺς συμβούλους ἐν γένει κατ' εὐτυχίαν δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ποιὸς ὀλίγο ποιὸς πολὺ ὅλοι φαίνονται . . . καλοί. Νέοι πολλοί: ἀνθρωπότερον τῆς σφριγώσης ἡλικίας των αἰσθημάτων. Οἱ ὠριμωτέρας ἡλικίας, ἀνθρωποὶ πολὺ πειροὶ, καλῶς καὶ ἐντίμως ἀποκατεστημένοι. Μόνον ὁ δικυγεστέρου χαρακτῆρος τῆς κρουσταλένιας φαλάκρας τοῦ κ. Λυγινὸς ὑποπεσῶν ἐξ ὑπερβολικοῦ ἀμφῶ δημάρχων ζήλου εἰς τὴν πραγματοποιήσιν τοῦ Λουκιανείου ἐνυπνίου διὰ τῆς ἐκατέρωθεν ἀνακηρύξεως, ἐπροτίμησε νὰ ἀκολουθήσῃ . . . τὸν ἑαυτὸν του· ὀπλῶσας διὰ τῆς «Σφαιράς» τὴν ἐπιστροφὴν ἣν κάμει τῆς τιμητικῆς τιθεένου τοῦ συμβούλου εἰς τοὺς προτείναντας αὐτόν. Δὲν πιστεύομεν ὅμως ἡ τοιαύτη μετριοφροσύνη του νὰ μεταβληθῆ εἰς ἀδικαιολόγητον ἰσχυρογνωμοσύνην ἐξ ὀκνηρίας, πρὸς τὴν θέλησιν τῶν συμπολιτῶν του ἧτις ἐσεται ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας του. Ὁ γραιὸς κ. Βασιλειάδης ὑπεχώρησεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἐπίσης καλοῦ υἱοῦ του, ἐνῶ καὶ αὐτὸς ἠδύνατο νὰ ἐκτεθῆ διότι ἡ ἀξία οὐδέποτε καταπτρέρεται σὺν τῇ ἡλικίᾳ. Ὑποθετόν, κ. Βασιλειάδην ὅτι ἄπαντες οἱ ὑπηρετήσαντες τὸν τόπον ὡς ἐκλεκτοί, παρεχώρουν ζῶντες τὴν πολιτικὴν κληρονομίαν τοῖς διαδόχοις των, τότε βεβαίως θὰ ἐπάσχομεν ἀπὸ τὴν τόσον χρήσιμον ἀντίρροπον πρὸς τὴν δυσχαλιναγωγῆτον νεότητα λειψογεροντίαν. Πῶς ὁ ἐπίσης γέρον κ. Καψαμπέλης

ἀπεφάσισε νὰ μὴ τὸ κουνήσῃ ἐκ τῆς ἀρχῆς, ἀν καὶ τὸ ἐκούνησε ἀπὸ τὸ κόμμα!

Κατ' ἀπαισίαν σύμπτωσιν ὄλοι οἱ ὡς ὑποψήριοι σύμβουλοι ἱατροί, τυγχάνουσι ὀμηριδισταί. Τοῦτο οἱ τοῦ Μουτζοπούλου τὸ ἐξήγησαν ὡς «ἱατροσυμβούλιον» μόνον εἰς λοιμοθάτην στιγμὴν συγκαλούμενον ὡς ἀπελπιστικὴ ἐλπίς παρηγορία.

Ἡ ἀπὸ τινος ἐνταῦθα συστηθεῖσα «Φιλολογικὴ Λέσχη», πρωτότυπος ἐν Ἑλλάδι διὰ τὸ ρεφενδὸν τῶν λογίων μελῶν τῆς εἰς ἕκαστον τσομπουσί ὅπερ ἀκολουθεῖ ἔπειτα ὡς ἐπιδὲρπιον ἢ ἀνάλυσις διαφόρων φιλολογικῶν ἀντικειμένων, ἐν δυτὶ τελευταίαις συνεδριάσεσι ἠσχολήθη πρὸς συγκρότησιν «Ἑταιρίας ἑλληνικῆς Γυμναστικῆς» καὶ περὶ τοὺς 140 ἐκ τῶν ἐγκριτωτέρων πολιτῶν λογιζόμενοι μέχρι σήμερον οἱ ἐνθερμοὶ ἐταῖροί της. Κατὰ τὸν προσεχῆ δὲ Σεπτέμβριον ἄρξεται τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς καὶ εὐχόμεθα ἡ πρωτοβουλία αὕτη τοῦ Πειραιῶς ἐπὶ τοῦ ζωτικώτατου τούτου ζητήματος ἵνα λάβῃ ζῶν καὶ νεῦρα εἰς τὴν ἐκνευρισθεῖσαν ἑλλ. κοινωνίαν καὶ κατορθώσωμεν νὰ σχηματίσωμεν ὀλίγον πράγματι ἀνδρικὸν χαρακτῆρα καὶ φρόνημα, ἀντὶ τοῦ θηλυπροπῶς τῶν πόλεων καὶ τοῦ ἀκατεργάστου τῶν ἐπαρχιῶν. Νὰ λείψουν πλεόν ἐκεῖνοι οἱ ἀρσενικοὶ κοκότες τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἡ ἀξία ἐκάστου νὰ ζυγίζεται ἐκ τῆς γροθιάς! Πᾶς χαρακτηριζόμενος ὡς ἀνθρωπος μιᾶς γροθιάς» νὰ ἀποκλείεται παντὸς ἀνδρικοῦ δικαιοῦματος. Ἡ ἐφαρμογὴ δὲ αὕτη θὰ χρησιμεύσῃ καὶ πρὸς ἐτέραν ἐφαρμογὴν: τοῦ ἀπαγορευτικοῦ περὶ μονομαχίας νόμου. Καὶ οὕτως ἀντὶ τῶν γιλοίων καὶ μὴ ἑλληνικῶν ἀεπέ» καὶ κολοκύθια, θὰ ἔχωμεν τὰς ἐκ τῆς Σπαρτιατικῶτάτης συμμαχίας μερικὰς ἀλλοιώσεις μούτρων, ρουλιῶνα μπριζολιστικῶς αἰμοστάζοντα, θεωρίας περὶ τοῦ ἀν ὁ οὐρανὸς γίνεται πρὸς ἐπιγῆν σφονδύλι καὶ ἔπειτα μετὰ τὴν ὀλιγοήμερον θεραπείαν ὄλα μέλι—γάλα, ἡγῶ παφλασμῶν καὶ πλαταγημάτων καὶ ἀναμνήσεις! **Τορὸς**

ΠΛΗΡΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Πρακτορεῖον Χαδᾶ

Παρίσιοι, 26 Ἰουνίου. Ἀπασαι αἱ δυνάμεις συγκατατίθενται εἰς τὸν κατάρχησιν τῆς ξένης δικαστικῆς δικαιοδοσίας ἐν Τύνιδι.

Ἡ «Μεταρρύθμισις» πληροφορεῖται ὅτι ὁ κ. Φερρὺ διορισθήσεται ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν ἐν τῇ περιπτώσει ἡ κακὴ κατάστασις τῆς υγείας τοῦ κ. Σκλλαμελ Λακούρ θὰ ἠγάγκαζε τούτου νὰ παραιτηθῆ. Ὁ κ. Spuller θ' ἀντικατασταθῆ τὸν κ. Φερρὺ εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς δημοσίας ἐκπαίδευσεως. Ἡ αὕτη ἐφημερίς λέγει ὅτι ὁ κ. Reynal θὰ διαδεχθῆ τὸν κ. Τιράρ ἐν τῇ περιπτώσει ὁ τελευταῖος οὕτως παρητεῖτο.

Παρίσιοι, αὐθημερόν. Ἑλληνικὸν δάνειον 425. Γαλλικὴ ράντα (rente) 108,35. Τουρκικὸν δάνειον 11,22. Ἡνοποιημένον αἰγυπτιακὸν 365. Συνάλλαγμα ἐπὶ Λονδίνου 25,28.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Χθὲς τὴν 3ην π. μ. ὁ βοηθὸς τοῦ Β' τμήματος ἀνήγγειλεν εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας ὅτι ἡ θύρα τοῦ παρακειμένου τῷ ναφ τῆς Ρόμβης καταστήματος ραπτομηχανῶν τῶν κυριῶν Ἀγγιλίας Βράντη καὶ Κρημᾶτιερ εὐρέθη ὑπὸ τοῦ ἀστυν.

σκοποῦ τῆς Ἑρμαϊκῆς ὁδοῦ, ἐπιθεωροῦντος τὰ κλεῖθρα κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην Κλεάνθους Δημητρίου ἀνοικτῆ καὶ ὅτι εἶχε ἐξαχθῆ ἡ σιδερὰ ράβδος, τὸ δὲ κλεῖθρον (λουκέτον) εἶχεν ἀφαιρεθῆ, εὐρέθη κατόπιν ὀπισθεν τοῦ ναοῦ τῆς Ρόμβης, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ καταστήματος οὐδὲν εἶχεν ἀφαιρεθῆ. Μεταβὰς εὐθὺς ὁ διευθυντῆς, μετὰ τοῦ ὑπαστυνόμου τοῦ ΣΤ' τμ. καὶ τοῦ βοηθοῦ τοῦ Β' καὶ ἐπιθεωρήσας τὸ κατάστημα καὶ τὰ συρτάρια εὐρεν αὐτὰ ἐν καλῇ κασαστάσει καὶ ἀθικτα. Ἐτέθησαν δὲ δύο σκοποὶ πρὸς φύλαξιν παρέμειναν δ' ἐκεῖ μέχρι τῆς 4ης τῆς πρωίας ὅτε θέσαντες δύο σκοποὺς πρὸς φύλαξιν ἕως οὗ εἰδοποιήθησαν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ κλητῆρος Κλεάνθους Δημητρίου καὶ φθάσασαι ἐκεῖ αἱ διευθύντρια: παρέλαβον τὸ κατάστημά των ὁσῶν.

— Χθὲς τὴν 2 μ. μ. ἐν τῇ ἐδῶ Αἰόλου καὶ ἐξῶθεν τοῦ ξενοδοχείου ἡ Μασσαλία, δύο καταστηματαρχαὶ εἰς ἔμπορος καὶ εἰς ἀργυραμοιβὸς ἤρισαν ἕνεκα μικροῦ χρηματικοῦ ποσοῦ, καὶ ὁ ἀργυραμοιβὸς ἐκτύπησε διὰ ζύλου κατὰ κεφαλὴν τὸν ἔμπορον καὶ τὸν ἐτραυματίσεν ἐλαφρῶς.

— Καὶ πάλιν τὴν παρελθούσαν νύκτα διὰ μυριστὴν φορὰν εὐρέθη ὑπὸ τῶν περιπόλων τοῦ ἀστ. τμήματος ἀνικτῆ ἡ θύρα τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀνδριαίου καὶ Καπνικαρέας ἄλευροπωλείου τοῦ Ν. Τσίγγρα.

— Τὴν 1 μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὦραν, συνοδία τις ἐποχουμένων ἐν καταστάσει μέθης, ἐθορύβουν ἐξῶθεν τῆς οἰκίας ὑποψηφίου τινος πυροβολήσασα συνάμα διὰ ἑνὸς πυροβολισμοῦ. Ἡ στρατιωτικὴ περίπολος μεθ' ἑνὸς κλητῆρος σπεύσασα κατέσχευε τὸ πιστόλιον.

— Χθὲς περὶ τὴν 7 1)2 μ. μ. ὦραν ὁ ὑπρέτης τῶν λουτρῶν Μουνοχίας ἐν Πειραιεὶ Φραντζέσκος Μανιάτης ἔχων τὰ τέκνα του ἐν ταῖς λουτροῖς ἀπόλεσε τὸ ἐν τούτων, τὸν Ἀθανάσιον, πενταετῆ τὴν ἡλικίαν.

Ἐρσυνήσας δὲ ἐν τῇ θαλάσῃ ἀνεῦρε αὐτὸν νεκρὸν πνιγέντα. Τοῦτο παραλαβὼν μετέφερον εἰς τὴν οἰκίαν του.

— Συνελήθη παρὰ τοῦ ὑπαστυνόμου Πειραιῶς ὁ Γεώργιος Ζαπεριρίου ἐξ Ἀθηνῶν, ὑπρέτης, ὅστις ἀφῆρσεν ἐν Ἀθήναις τοῦ κ. Δημ. Νικολοπούλου δρ. 56 καὶ ἐνεργήσαντες ἔρευναν ἀνεῦρον ἐπ' αὐτὸν τὰ κλαπέπτα, ἅτινα παρεδόθησαν εἰς τὸν ἰδιοκτῆτην των.

— Καὶ αὐθις οὐδὲν κρούσμα εὐλογίας ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Πειραιεὶ, καὶ οὐδεὶς θάνατος ἐξ αὐτῆς τῆς νόσου.

Χθὲς ἐδῆλητηριάζθησαν ὑπὸ τὴν ἐποπτεῖαν τοῦ βοηθοῦ τοῦ Γ' τμήματος πεντήκοντα κύνες.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἡ Διεύθυνσις τῆς Ἑλληνικῆς ἀτμοπλοίας Δ. Π. Γουδῆ εἰδοποιεῖ τὸ κοινὸν ὅτι τὰ γραφεῖα αὐτῆς μετεφέρθησαν εἰς τὴν κατὰ τὴν πλατείαν Ἀπόλλωνος οἰκίαν τῆς κυρίας Καπρόνου παραπλευρῶς τῶν γραφείων τῆς ὑπομοιραρχίας καὶ Βιομηχανικῆς τραπέζης.

(Ἠ', 1)

ΚΑΙ ΕΝΑ ΠΡΑΓΜΑ ΦΘΗΝΟ ἘΣ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Ἐν τῷ τυπογραφείῳ τῶν Ἀδελφῶν Περρῆ, ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Πανεπιστημίου ἐκτυποῦνται

ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ

ἅτινα μετὰ τοῦ χάρτου αὐτοῦ εἰς ἕκατὸν ἀντίτυπα τιμῶνται φρ. δύο.

Φιλοκάλως τετυπωμένα ὅσο παίρνει

ΔΙΝΟΡΑ

Οἱ δικαστικοὶ τοῦλάχιστον τοὺς ὁποίους εἶχε δυνήθῃ νὰ ἴδῃ τῆς τὸ ὑπεδείκνυον διὰ τῶν εὐγενικῶν καὶ μὲ ὑπομειδιάματα συνωδευμένα σιβυλλικῶν ἀπαιτήσεών των. Εἷς ἐξ αὐτῶν, ὅστις ἔχαιρε φήμην σκεπτικῆ καὶ πνευματώδους τῆς εἶπε μάλιστα ἐλευθέρως: «Μὴ φοβείσθε διῶλου, δεσποινίς. Πρὸ παντὸς εἰς τὸ δικαστήριον, τὸ δικαίωμα μένει δικαίωμα, καὶ ἡ δικαιοσύνη τελειώνει πάντοτε διὰ δικαιοσύνης.» Ἦλπιζε λοιπὸν ἡ Δινόρα, καὶ ἠνυπομένει νὰ ἴδῃ καταφθάνουσαν τὴν δίκην πρὸ τοῦ ἐφετείου.

Ἐὰν ἐν τοσοῦτῳ ἠπατάτο, ἐὰν ἐβάδιζεν εἰς νέαν φρικώδη πλάνην! Διότι ἐπὶ τέλους ἐπίσης εἶχεν ἐλπίσει ἐντὸς τοῦ δωματίου τῆς πλατείας τοῦ Δελφίνου, ὅπου τόσον εἶχεν ὑποφέρει μὲ πληγωμένην καρδίαν, καὶ ὅπου δὲν ἤθελεν ἤδη ἐπ' οὐδενὶ μισθῷ νὰ ἐπανέλθῃ!.. Ὡ! τὸ δωματίον τοῦ «Ξενοδοχείου Ἐρρίκου τετάρτου.» Ἡ Δινόρα εἶχε τὴν πρόληψιν τῶν δυστυχῶν, οἵτινες ἀποδίδουσι τὴν θλίψιν των εἰς τὰ ἀδρανῆ τῶν πραγμάτων καὶ ἀκόμη εἰς πᾶν τὸ περιβάλλον, ὡς πλαίσιον τῆν ὀδύνην των.

Ὅχι, ὄχι, θὰ ἠψήσει αὐτὴ τὸ πλῆθος. Ὡὰ εἶνε πλησίον τοῦ πατρὸς τῆς, διὰ νὰ πηδήσῃ εἰς τὸν λαμόν του, ἐὰν τῇ ἀπεδίδοτο, διὰ νὰ τὸν καλύψῃ διὰ τῆς στοργῆς καὶ τοῦ σεβασμοῦ τῆς, ἐὰν τὸν ἐκτύπων ἀκόμη ἀδίκως. Ἦσθάνετο ἤδη ὀρέξεις πρὸς πάλιν. Ἀλλὰ, μπᾶ! δὲν θὰ ἔχῃ οὔτε νὰ παλαίσῃ, οὔτε νὰ ὑπερασπισθῇ, οὔτε νὰ διαμαρτυρηθῇ. Ὡὰ ἠλευθεροῦτο ὁ Εὐγένειος Φερῶ. Κάλλιον ἐξεταζομένης τῆς δίκης, θὰ ἔβλεπον ἐν τοσοῦτῳ ὅτι ὁ καλὸς ἄνθρωπος ἦτον ἄθῳος.

Μόνον μία λέξις τῶν νομομαθῶν, τοὺς ὁποίους εἶχε συμβουλευθῆ καὶ ἐπικαλεσθῆ, τὴν ἔκαμε νὰ τρέμῃ καὶ ἀγωνιά. Ἄ ὦ πατὴρ σας εἶνε ὑπὲρ τὸ δέον ἄθῳος! » εἶχεν εἶπει εἰς δικαστῆς. Ἀμφέβαλλεν ἐκεῖνος περὶ τῆς ἀπλότητος μάλιστα τοῦ Φερῶ.

Ἀλλὰ τὸ δικαστήριον οὐδόλως ἐδίστασεν. Ἡ Δινόρα, ἀφοῦ ἔσχε τὴν ὀδύνην νὰ παρατηρήσῃ τὸν πατέρα τῆς μεταξὺ τῶν χωροφυλάκων, προσκεκολλημένον πάντοτε εἰς τὸν Βερινιόν, τὸν αἰωνίως εὐθυτενῆ καὶ προπετῆ, ἀπήλασε τοῦλάχιστον τὴν χαρὰν, ἥτις τὴν ὄθησε μέχρι τοῦ νὰ κραυγάζῃ, ἀκούουσα ἀπαγελλομένην τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ Φερῶ. Ὅλιγον ἐφρόντιζε διὰ τὸν Βερινιόν, τοῦ ὁποίου σταθερῶς καὶ καθαρῶς ἐπελυροῦτο ἡ καταδίκη εἰς πέντε ἔτη εἰρκτῆς! Ὅλιγον ἐφρόντιζε διὰ τὸν μηχανικόν, τοῦ ὁποίου εἰς δύο χρόνια ἤλαττοῦτο ἡ ποινή. Ἡ τύχη τοῦ πατρὸς τῆς τὴν ἐκράτει ἐκεῖ ἐν τῷ ἀκρατηρίῳ ὡς ἀπολιθωμένην, ἐξαρτωμένην ἀπὸ ἐκάστην λέξιν τοῦ προέδρου.

Μόλις ἤκουσε προφερομένην τὴν ἐλευθερίαν τοῦ δυστυχούς ἀνθρώπου, ὀλολυγμὸς κατέκλυσε τὸ στήθος τῆς· τὸν κατέπληξεν ὑπὸ τὸ μανδύλιόν τῆς, καὶ ἠσθάνετο ὡς νὰ ἐσβύνετο ἐν μέσῳ τοῦ πλῆθους. Ἦτον ἡ αὐτὴ συγκίνησις, τὴν ὁποίαν κατὰ πρῶτον ὑπέστη διὰ τὸν πατέρα τῆς καταδικασθέντα. Τριγύρω τῆς, τὰ πάντα ἐβυθίζοντο, περιδινόμενα ἐντὸς ὁμίχλης. Κεφαλαὶ δικαστῶν καὶ ἀκρατῶν καὶ αὐτοὶ οἱ τείχοι συνεχόντο. Κατελήφθη ὑπὸ θάμβους,

ὑπὸ εἶδους συγκαπῆς, καὶ ὅτε ἀποτόμως συνῆλθεν εἰς ἑαυτὴν, παρετήρησεν ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου τῶν κατηγορουμένων, ζητοῦσα τὸν Φερῶ. Ὁ Φερῶ δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ, οὔτε οἱ κατάδικοι, ἐκενοῦτο ἡ αἴθουσα, ἐξήρχοντο οἱ ἀκραταὶ θορυβοῦντες καὶ ἀνταλλάσσοντες τὰς ἐντυπώσεις των, ὡς μετὰ τὴν πτώσιν τῆς αὐλαίης ἐν κωμῳδίᾳ.

Ἡ Δινόρα δὲν ἤξευρε ποῦ νὰ ὑπάγῃ διὰ νὰ ἐπανεύρῃ τὸν Φερῶ, ὁ κ. Σαντεναὶ δὲν ἠθέλησε νὰ παραστῇ εἰς τὸ δικαστήριον, ἡ Βικτορίνα δὲν ἐτόλμησε, δειλὴ καὶ ἀρρωστη καὶ ἡ Δινόρα ἦτο σχεδὸν μόνη, στρέφουσα περὶ ἑαυτὴν τὸ βλέμμα, καὶ μὴ βλέπουσα κλητῆρα. Ἐνας ρέπορτερ ἐφημερίδος τοῦ «Παρισίου τῶν Παρισίων», ὁ Γαρδάν, τὴν παρετήρησε καὶ γνωρίζων αὐτὴν, προσεφέρθη διὰ νὰ τὴν ὀδηγήσῃ πρὸς τὸν ἀπαλλαγέντα πατέρα τῆς. Τὸν εὐχαρίστησεν, ἔλαβε τὸν βραχιονά του, τὸν ὁποῖον φιλοφρόνως ὁ νεανίας τῇ προσέφερε, καὶ διὰ τῶν διαδρομῶν ἐφθασεν εἰς τὸ κατώφλιον ὅθεν ὁ Φερῶ ἐξήρχετο, ἡλλοιωμένος, καὶ βαδίζων πρὸ αὐτοῦ χωρὶς οὐδένα νὰ βλέπῃ.

Ἦτο κάτωχος, ἀγριωπὸς, μειδιῶν ἀόριστόν τι μειδιάμα.

Πρώτην φορὰν ἀπὸ τόσων μηνῶν ἡ Δινόρα ἠδυνήθη νὰ τὸν περιπτυχθῇ ἄλλως πῶς ἢ διὰ μέσου τῶν κιγκλίδων! Ἦσθάνθη τὰς χεῖρας τοῦ πτωχοῦ ἀνθρώπου νὰ τὴν θλίβουν βιαίως, καὶ ὑπὸ ζεστὰς σταγόνας δακρύων, τὰ πατρικὰ φίλματα ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς, τῶν μαλλιών τῆς, τὰς προσφιλεῖς πατρικὰς θωπείας, τὰς ὁποίας πρὸ τόσου καιροῦ ἐστερεώτε.

Ὁ Γαρδάν ἀπεσύρθη, ὑπὸ διακρίσεως.

Τὰ δύο ἐκεῖνα ὄντα, δυστυχῆ ἐν τῇ ζωῇ, ἔμεναν ἐκεῖ μόνον, ἐνηγκαλισμένα, συνθλιβόμενα πρὸς ἄλληλα, καταθέτοντα πάσας τὰς παρελθούσας συμφορὰς ἐντὸς τοῦ πρώτου αὐτοῦ σφιγκτιαγκαλιάζματος, ὁμοιάζοντο χαρὰς φίλημα, μετὰ ναυάγιον.

— Ἄ! λοιπὸν! ἔλεγε θωπεύων αὐτὴν διὰ τῶν τρεμουσῶν γεροντικῶν χειρῶν του, βλέπεις, Δινόρέττα μου, βλέπεις! Εἶδαν ἐπὶ τέλους ὅτι ἀπατῶνται! Μὲ ἀπῆλλαξαν!.. Εἶνε λαμπροὶ ἄνθρωποι αὐτοὶ οἱ δικασταί! Δὲν εἶνε κτήνη! Τὰ Βερινιόν, τὸν ἐκράτησαν! Ἐκαμαν καλὰ... Τὸ ἤθελα γιὰ κείνον, τὸν παλῆανθρωπον... Ἄ! ὄχι, δὲν ἤθελα τίποτε πλέον, δὲν ἤθελα κακὸ γιὰ κανένα! Εἶμαι εὐχαριστημένος, τόσῳ εὐχαριστημένος... Δινόρα μου, ἀκριθὸ μου, καλὸ μου κορίτσι! Ἐλα, ἀγκάλιασέ με, ἀγκάλιαζέ με πάντοτε, πάντοτε! Εἶνε τόσῳ ὠραῖον!

Ἐκεῖνη δὲν ἀπεκρίνετο, τρελλὴ ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς καὶ σπεύδουσα νὰ σύρῃ τὸν Φερῶ εἰς τὸ σπῆτι των, ἐκεῖ κάτω. Ἄ! αὐτὴν τὴν φορὰν ἡ Βικτορίνα θὰ ἔθετε δύο πινάκια! Ἦτον ἐλεύθερος ὁ πατέρας! τὸν ἔβλεπε, τὸν ἐνηγκαλιζέτο, ἔπρεπε μέσα εἰς τὴν ἀμάξαν, ἡ ὁποία τοὺς ἔφερεν εἰς τὸ σπῆτι ἢ κεφαλή τῆς ἐπὶ τῆς παρειᾶς τοῦ πατρὸς, συνεστέλλετο ἐντὸς τῶν βραχιόνων του, οἱ μαῦροι βόστρυχοι τῆς κόμης τῆς συνενοῦντο μὲ τοὺς βούλους τῆς φαιᾶς του γενειάδος, καὶ σιγὰ σιγὰ τοῦ ἔλεγεν, ἡμιβαυκαλωμένη ὑπὸ τοῦ τινάγματος τῆς ἀμάξης:

— Ὡὰ εἴμεθα τόρα τόσῳ εὐτυχεῖς, πατέρα, εἶμαι τόσῳ εὐχαριστημένη, κύττα, καὶ σὲ ἀγαπῶ τόσον πολὺ!